

ikke kan ske overladelse af beføjelser i et sådant omfang, at Danmark ikke længere kan anses for en selvstændig stat. Fastlæggelsen af grænserne herfor må i helt overvejende grad bero på overvejelser af politisk karakter. Højesteret finder det utvivlsomt, at der med tiltrædelsesloven ikke er afgivet suverænitets til Fællesskabet i et sådant omfang, at det er i strid med den anførte forudsætning i grundloven.

Med hensyn til spørgsmålet, om suverænitetsafgivelsen i henhold til tiltrædelsesloven har en sådan karakter, at den strider mod grundlovens forudsætning om en demokratisk styreform, bemærkes, at enhver overladelse af dele af Folketingets lovgivningskompetence til en international organisation vil indebære et vist indgreb i den danske demokratiske styreform. Dette er taget i betragtning ved udformningen af de strenge krav til vedtagelsen efter § 20, stk. 2. For så vidt angår EF-traktaten er lovgivningskompetence i første række overført til Rådet, i hvilket den danske regering - under ansvar over for Folketinget - kan gøre sin indflydelse gældende. Det må anses for overladt til Folketinget at tage stilling til, om regeringens deltagelse i EF-samarbejdet bør være betinget af yderligere demokratisk kontrol. Højesteret finder heller ikke i denne henseende noget grundlag for at anse tiltrædelsesloven for grundlovsstridig.«

2.3. Særligt om kravene til en § 20-lovs beskrivelse af, hvilke beføjelser der overlades.

Et særligt spørgsmål er, hvilke krav grundloven stiller til en § 20-lovs beskrivelse af, på hvilke områder der overlades beføjelser.

Om dette spørgsmål er det lagt til grund i lovgivningspraksis - og antaget i den forfatningsretlige litteratur - at loven ikke i detaljer behøver at beskrive, på hvilke punkter der vil ske overladelse af beføjelser. Der henvises nærmere til Henrik Zahle, EU og Den Danske Grundlov (1998), side 74 f., og Jens Hartig Danielsen, Suverænitetsafgivelse (1999), side 91 f.

Det anførte hænger sammen med, at procedurer efter grundlovens § 20, stk. 2, i almindelighed vil blive anvendt i forhold til den pågældende traktat som helhed. Det forhold, at det - f.eks. på grund af den fortolkningstvivil, der kan være knyttet til en traktats bestemmelser - efterfølgende måtte vise sig, at også andre bestemmelser end oprindeligt antaget indebærer overladelse af

beføjelser, er således uden betydning for, om den korrekte fremgangsmåde efter grundloven er fulgt.

Der henvises i den forbindelse til pkt. 4 i Justitsministeriets redegørelse af 6. oktober 1997 om visse forfatningsretlige spørgsmål i forbindelse med Danmarks ratifikation af Amsterdam-Traktaten.

3. Den Økonomiske og Monetære Unions 3. fase med den fælles valuta.

3.1. Generelt.

3. fase af ØMUen med den fælles valuta indebærer fastlåsning af omvekslingsforholdet mellem de deltagende valutaer, indførelse af fælles valuta, som erstatter de nationale valutaer, samt en fælles pengepolitik, der varetages af Det Europæiske System af Centralbanker, og en fælles valutapolitik, der er Rådets ansvarsområde. Hertil kommer en styrkelse af samordningen af den økonomiske politik, herunder en pligt til at undgå uforholdsmæssigt store budgetunderskud, dvs. for store offentlige budgetunderskud og for stor offentlig bruttogæld i forhold til bruttonationalproduktet.

Danmark har med Edinburgh-afgørelsen fra 1992 meddelt de andre EU-lande, at Danmark ikke deltager i ØMUens 3. fase med den fælles valuta. Danmark har hermed i henhold til protokol nr. 12 om visse bestemmelser vedrørende Danmark (den danske ØMU-protokol) fået en ØMU-undtagelse. Virkningen af denne undtagelse er, at alle artikler og bestemmelser i Unionstraktaten og Statutten for Det Europæiske System af Centralbanken (ESCB-statutten), hvori der henvises til en dispensation, vil gælde for Danmark. Danmark deltager derfor ikke i ordningen med den fælles valuta og vil ikke være bundet af de regler vedrørende økonomisk politik, som kun gælder for medlemsstater, der deltager i 3. fase af ØMUen med den fælles valuta. Danmark vil bevare sine beføjelser med hensyn til pengepolitik i henhold til danske love og forskrifter, herunder Danmarks Nationalbanks beføjelser i pengepolitiske anliggender.

Danmark deltager i de øvrige dele af ØMUen, herunder i samarbejdet om den økonomiske politik.

I det følgende redegøres for de bestemmelser i Traktaten, som har særlig betydning for forholdet til grundloven.